

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobkyně: **MASOX a.s.**, IČO 28373154, se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 794/38, zastoupená Mgr. Terezou Schestagovou, bytem v Karlových Varech, T.G.Masaryka 587/11, obecnou zmocněnkyní, adresa pro doručování Karlovy Vary, Jáchymovská ulice 142,

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2014, č.j. 608796/2012, sp.zn. S-MHMP 597810/2012

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2014, č.j. 608796/2012, sp.zn. S-MHMP 597810/2012, kterým žalovaný zamítl odvolání proti platebnímu výměru č. 10/2012, vydanému Úřadem městské části Prahy 8 dne 1.3.2012, č.j. MCP8 030452/2012, jímž byl žalobkyni podle § 11 zákona č. 565/1990 b., o místních poplatcích (dále také jako zákon o místních poplatcích), a § 1 odst. 2 obecně

závazné vyhlášky hlavního města prahy č. 9/2010 Sb., o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení, vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (od 14.10.2011 poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému) za období ode dne 1.10.2011 do 31.12.2011 v částce 229.946,- Kč.

2. Žalovaný k odvolací námitce protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb. odkázal na nález Ústavního soudu vydaný pod sp.zn. Pl.ÚS 6/12, ze dne 9.1.2013 s poukazem, že Ústavní soud je jediný způsobilý posoudit případnou protiústavnost novely zákona o místních poplatcích. Z nálezu přitom vyplývá, že předmětná novela byla přijata ústavně předepsaným způsobem. K odvolací námitce nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že technickými zařízeními ve smyslu zákona o místních poplatcích jsou centrální loterijní systémy nikoliv jejich koncové terminály. V této souvislosti odkázal na projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb., kdy z postupu zákonodárce zcela jasně vyplývá úmysl zpoplatnit i jednotlivé terminály. Odkázal na nález Ústavního soudu ČR ze dne 14.6.2011, sp.zn. Pl.ÚS 29/10, v němž Ústavní soud dovodil, že systematický výklad zákona o loteriích přihlíží ke struktuře vykládaných právních norem a jejich zařazení do celého kontextu právních norem. Ustanovení § 2 písm.e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále také jako loterijní zákon) definuje formou legislativní zkratky pojem výherní hrací přístroj (VHP) jako sázkové hry provozované pomocí elektronických nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení. Tento pojem je dále rozveden v § 17 odst. 1 loterijního zákona a § 50 odst. 3 loterijního zákona, dle kterého Ministerstvo financí může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Rovněž tak Ústavní soud dovodil ve svém nálezu ze dne 14.6.2011 vydaném pod sp.zn. Pl.ÚS 29/10, že interaktivní videoloterijní terminály (IVT) mohou být podřazeny pod širší definici VHP obsaženou v § 2 písm. e) loterijního zákona. V této souvislosti žalovaný odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudek ze dne 14.6.2013, č.j. 2 Afs 29/2013 – 34, a na rozsudek ze dne 29.8.2014, č.j. 5 Afs 113/2013 – 41. Z rozsudků se podává, že interpretace normy nemůže vycházet pouze ze znalosti technických parametrů; v takovém případě by se jednalo o striktní jazykový formalismus, kdy provozovatelé by mohli umístit mnoho konečných přístrojů, aniž by byly zpoplatněny, což by odporovalo smyslu a účelu stanoveného místního poplatku a přijatých norem. Žalovaný dovodil, že za herní zařízení je nutné považovat takové zařízení, které umožňuje hráči hrát příslušnou loterii nebo jinou hru. V daném případě je zjevné, že IVT ve spojení s jinou částí systému umožňuje hrát příslušnou loterii či jinou hru, a je proto herním zařízením, jehož prostřednictvím dochází k naplnění sázkového vztahu. Žádný právní

předpis přitom nestanoví podmínku funkční nedělitelnosti a kompaktnosti technického herního zařízení. Předmětem místního poplatku jsou tak veškerá technická herní zařízení, která současně splňují kumulativně i druhou podmínku uvedenou v § 10a zákona o místních poplatcích, tj. jsou současně povolována Ministerstvem financí. Rovněž se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že předmětem povolení Ministerstva financí nejsou IVT. Odkázal na rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31.5.2010 č.j. 34/38287/2010, kterým bylo doplněno rozhodnutí ze dne 28.4.2008, č.j. 34/33973/2008, na základě kterého bylo žadateli povoleno provozování loterie prostřednictvím Centrálního loterního systému ProLink, kdy je zřejmé, že v rozhodnutí byla uvedena výrobní čísla konkrétních IVT. V případě rozšíření výčtu jednotlivých IVT je žadatel povinen podat žádost, o které je Ministerstvem financí rozhodováno, v předmětném rozhodnutí jsou pak uvedeny konkrétní IVT. Důvodným neshledal odkaz žalobkyně na vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu, že IVT definici technického herního zařízení nesplňuje. Zda IVT podléhají místnímu poplatku, je posouzením právním, nikoliv technickým.

3. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že ze strany správce poplatku došlo k porušení zásad *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*. V odůvodnění odkázal na četnou judikaturu NSS i Ústavního soudu zabývající se výkladem daných zásad.
4. Žalobkyně v žalobě namítla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Věc byla po právní stránce posouzena v rozporu se zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, a zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Nesprávně byl vyhodnocen předmět zpoplatnění místními poplatky, když namísto centrálního loterijního systému (dále také jako CLS) byly zpoplatněny jednotlivé koncové terminály, které jsou však pouhými součástmi funkčně neoddělitelného technického herního zařízení. I přes nejednotnou judikaturu týkající se předmětné oblasti žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval právní úpravu týkající se právního pojmu „jiné technické zařízení“ zavedeného novelizací zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb. Prozatím nejednotná judikatura, která se přiklání ke zpoplatnění jednotlivých koncových terminálů, nastoluje důvod pro aplikaci obecné právní zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji) a *in dubio pro libertate* (ve prospěch poplatníka).
5. Žalobkyně odkázala na základní principy a systematický výklad zákona o loteriích, způsob povolování CLS Ministerstvem financí, technické řešení CLS, stanoviska státem autorizovaných subjektů pro certifikaci technických zařízení a na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přitom vyslovila přesvědčení, že jiným technickým herním zařízením, a tedy předmětem zpoplatnění místními poplatky, je centrální loterijní systém, nikoliv však již koncové terminály. Koncové terminály neumožňují přijmout vklad od sázejícího a rovněž neumožňují vygenerovat rozhodnou skutečnost týkající se výhry či prohry sázejícího, a proto nemohou být funkčně neoddělitelnou jednotkou schopnou

realizovat celý herní proces. V této souvislosti odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 12.12.2008, č.j. 5 Afs 38/2008-139, mj. odmítl účelovou a ryze formalistickou interpretaci správních orgánů o tom, že by předmětem poplatku bylo vydání každého povolení k provozování her ze strany Ministerstva financí. Ze soudní judikatury pak vyplývá, že hry jsou provozovány prostřednictvím CLS jakožto funkčně nedělitelného celku, nikoliv jednotlivých koncových terminálů.

6. Žalobkyně uvedla, že v důsledku novely zákona o místních poplatcích č. 300/2011 Sb., byly nově obce zmocněny k vybírání poplatků za provozovaný herní přístroj nebo jiné technické zařízení, a to v období od 14.10.2011 do 31.12.2011. Zákonodárce až s účinností od 14.10.2011 učinil předmětem zpoplatnění místními poplatky provozovaný koncový interaktivní videoloterní terminál. Na žalobkyni se však vztahovala právní úprava účinná do 14.10.2011, dle které bylo možné zpoplatnit pouze CLS jako celek, nikoliv však koncový terminál jako pouhou součást a zobrazovací jednotku CLS. Žalobkyně rovněž poukázala novelu zákona o loteriích provedenou zákonem č. 300/2011 Sb. účinnou ode dne 1.1.2012, dle které se za loterie a jiné podobné hry považují sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterijního systému. Tato novela podporuje argument žalobkyně, že v případě CLS lze sázkové hry provozovat nikoliv prostřednictvím koncových terminálů, nýbrž pouze prostřednictvím těchto CLS. Správnost výkladu žalobkyně pak podporuje i návrh zákona o provozování sázkových her předložený vládě Ministerstvem financí.
7. Žalobkyně namítla chybnou interpretaci nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 14.6.2011, sp.zn. Pl.ÚS 29/10, ve kterém Ústavní soud připustil extenzivní výklad ust. § 50 odst. 4 loterijního zákona, avšak pouze ve vztahu k oprávnění obcí regulovat provozování sázkových her na území obce. Extenzivní výklad v oblasti veřejného práva však v ostatních případech shledal Ústavní soud nepřipustným. V tomto ohledu žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 1.6.2005, sp.zn. IV. ÚS 29/05 (týkající se rozšíření daňové povinnosti). Předmětem místního poplatku mohou být centrální loterijní systémy, nikoliv koncové terminály, jakožto pouhé součásti každého z těchto technických herních zařízení. V případě nejednotného výkladu právní normy by měla být norma vykládána a aplikována ve prospěch soukromého subjektu, respektive měl by být přijat takový výklad, který co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Žalobkyně tvrdila, že jiná technická zařízení vnesená novelou do zákona o místních poplatcích lze vykládat tak, že CLS coby jeden funkčně nedělitelný celek umožňující realizaci celého sázkového vztahu by měl spadat pod daný výklad, nikoliv výklad učiněný žalovaným, kdy za jiná technická zařízení považuje koncové terminály, a to bez ohledu na skutečnost, že se jedná o pouhou nedělitelnou součást CLS sloužící jako zobrazovací jednotka. Žalobkyně poukázala na novelu, která vnesla do zákona o místních poplatcích pojem jiné technické herní zařízení, kdy dle jejího názoru tento

„senátorský“ přílepek senátora Kubery (který však za ústavně konformní shledal Ústavní soud), nebyl okomentován v důvodové zprávě a nebyl souladný s loterijním zákonem, rovněž tak nebyl projednán s Ministerstvem financí, jakožto garantem dané oblasti, neposledně ani nebyl dostatečně konfrontován s odbornou veřejností. Tohoto pochybení si byl dle názoru žalobkyně vědom zákonodárce, který novelou č. 300/2011 Sb., pojem jiné technické herní zařízení ze zákona vypustil a nahradil jej právní úpravou, dle které obce byly oprávněny vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému. Nejednoznačný právní pojem je přitom při aplikaci právní úpravy nutné klást k tíži státu. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. Afs 24/2005 – 44. Nezohlednění obecných právních zásad, judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu pak zatížilo rozhodnutí žalovaného vadou nezákonnosti.

8. Žalobkyně namítla, že poplatková povinnost nemohla vzniknout ani na základě samotné obecně závazné vyhlášky hl.m. Prahy. Vyhláška v § 3 odst. 1 stanovila, že poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu. Místním poplatkem tak lze zpoplatnit jiná technická herní zařízení uvedená do provozu po 1.7.2010 (možnost vydávání Vyhlášek v předmětné oblasti byla zavedena novelou zákona o místních poplatcích od 16.6.2010). Z platební výměru vydaný správním orgánem prvního stupně je však patrné, že tři koncové terminály (specifikované v žalobě) byly uvedeny do provozu přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky. Platební povinnost tak nevznikla.
9. Splatnost místního poplatku, tak, jak je zakotvená ve vyhlášce pak v rozporu s daňovým řádem. Podle § 5 odst. 2 vyhlášky je poplatek splatný ve splátkách, a to poslední den druhého měsíce každého započatého tříměsíčního období ve výši odpovídající délce provozu v příslušných třech měsících. Žalobkyně tvrdila, že dle tohoto ustanovení je tak poplatník povinen platit místní poplatek formou zálohy, což je v rozporu s § 174 odst. 1 daňového řádu. V tomto směru odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 10.8.2010, sp.zn. Pl. ÚS 6/09, ve kterém soud dovodil, že obec může upravit pouze hmotně právní podmínky pro výběr místních poplatků, není však oprávněna zasahovat do otázek procesních. Proto aplikace § 5 odst. 2 Vyhlášky v Platebním výměru je ve zjevném rozporu s daňovým řádem. I pro tento důvod shledává rozhodnutí za nezákonné.
10. Žalovaný ve svém vyjádření se k žalobě setrval na svých procesních stanoviscích uvedených ve shora specifikovaném rozhodnutí. Při jednání setrval na svém procesním stanovisku.

11. Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadané rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 1 psím. g) zákona o místních poplatcích ve znění do 31.12.2011, obce mohou vybírat místní poplatky (dále jen "poplatky") za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému.
13. Podle § 1 odst. g zákona o místních poplatcích ve znění do 13.10.2011 obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"): za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.
14. Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.
15. Namítla-li žalobkyně nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nesprávném posouzení předmětu zpoplatnění, soud se s žalobní námitkou neztotožnil. Z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu a prostřednictvím čeho je loterie provozován, rozhodná je vnější forma zpřístupnění uživateli. Interaktivní videoloterijní terminál pak představuje "jiné technické zařízení" ve smyslu [§ 10a](#) zákona č. [565/1990 Sb.](#), o místních poplatcích, ve znění po změně provedené zákonem č. [183/2010 Sb.](#) Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterijní jednotka. Ustanovení [§ 10a odst. 1](#) zákona č. [565/1990 Sb.](#), o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení; k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2013, sp.zn. 2 Afs 37/2013 – 26. V tomto rozsudku pak Nejvyšší správní soud zároveň dospěl k závěru, že interpretace normy nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů, protože pokud by byl připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr. Nejvyšší správní soud pak uvedl: „V případě interpretace nabízené stěžovatelem by posuzovaný místní poplatek fakticky ztratil smysl, protože pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem. Podobně by daná interpretace

kolidovala s judikaturou Ústavního soudu (srov. např. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. [293/2011 Sb.](#) - N 151/62 SbNU 315).“

16. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.9.2013, sp. zn. 5 Afs 32/2013 uvedl: *„Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pojem loterie nebo jiná hra nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem interaktivní videoloterní terminál. Zatímco první sousloví představuje abstraktní a veskrze imateriální pojem, druhé má podobu ryze konkrétního, materiálního substrátu, pomocí něhož uživatel (hráč) tuto hru hraje. Zdejší soud přitom musí posuzovat zmíněné ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví všechny podmínky provozování, použité v souvislosti s povolováním, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů (VLT) v přesně specifikovaném počtu na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, kam spadá i stěžovatelem provozovaná hra MULTIVEGAS, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k doplnění původně vydaného povolení ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“ (popř. zda tento výrok zní nějak jinak), není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by stěžovatel požádal o rozšíření počtu VLT nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) cum clausula rebus sic stantibus, tj. s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně použije ve věcech loterií a jiných her. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu*

výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska stěžovatele označit za příznivější, zásada in dubio pro libertate, na jejíž dodržení stěžovatel naléhal, nedostala prostor pro svou aplikaci. To, že stěžovatel svou procesní obranu proti platebnímu výměru a rozhodnutí žalovaného založil na takové interpretaci § 10a zákona o místních poplatcích, aby mu její aplikace byla ku prospěchu, nesvědčí samo o sobě o existenci dvojího (vícereho) možného výkladu této právní normy. V souvislosti s tím pak nelze shledat ani tvrzené porušení zásad vyplývajících z čl. 11 odst. 5 nebo čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“

17. Soud i vzhledem k výše uvedené judikatuře uzavírá, že pokud bylo novelou zákona o místních poplatcích přijato zpoplatnění herních přístrojů a jiných podobných her, pak zpoplatnění podléhají i koncové terminály, i když jsou neoddělitelnými součástmi funkčně neoddělitelného technického herního zařízení, neboť tyto koncové terminály umožňují příjemcům prostřednictvím těchto terminálů účastnit se na loterijní činnosti, přičemž pro příjemce je nepodstatné, zda se jedná o centrální loterijní systém, či jeho koncové zařízení. Soud již jen s ohledem na judikaturu soudů týkající se předmětné problematiky, z níž se možnost zpoplatnění koncových terminálů podává, neshledal důvodnou aplikaci právních zásad in dubio mitius a in dubio pro libertate.
18. Možný nejednoznačný výklad novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb., pak byl v soudní judikatuře jednoznačně vysvětlen, jde-li o ústavní konformitu přijetí této novely, lze odkázat na nálezný pléna Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp.zn. Pl. ÚS 6/12 (39/2013 Sb.), v němž Ústavní soud dovodil, že při projednávání návrhu zákona č. [183/2010 Sb.](#), kterým se mění zákon č. [115/2011 Sb.](#), o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [290/2002 Sb.](#), o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a o souvisejících změnách a o změně zákona č. [157/2000 Sb.](#), o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky, ve znění zákona č. [10/2001 Sb.](#), a zákona č. [20/1966 Sb.](#), o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [565/1990 Sb.](#), o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byla jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem Parlamentu České republiky dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu, konkrétně postup zákonodárného procesu upravený zákonem č. [90/1995 Sb.](#), o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [107/1999 Sb.](#), o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů i [čl. 1 odst. 1](#), [čl. 2 odst. 3](#), [čl. 41](#) a [čl. 44 odst. 1](#) Ústavy včetně [čl. 2 odst. 2](#) Listiny. K tomu ustanovení [§ 60 odst. 2 písm. e\)](#) zákona č. [107/1999 Sb.](#), o jednacím řádu Senátu Parlamentu České republiky, deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Proto by eventuální konstatování protiústavnosti napadených ustanovení [§ 1 písm. g\)](#) a [§ 10a](#) zákona č. [565/1990 Sb.](#), o místních poplatcích, ve znění zákona č. [183/2010 Sb.](#), před novelizací provedenou zákonem č. [458/2011 Sb.](#), ve svých důsledcích znamenalo zásadní a zároveň překvapivou změnu judikatury. Odkazovala-li pak žalobkyně v této souvislosti na

novelu zákona o místních poplatcích (a podpůrně novelu zákona o loteriích) provedenou zákonem č. 300/2011 Sb., ve které byl pojem jiné technické zařízení fakticky vypuštěn a nově deklarováno právo obcí vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému, lze uvést, že smyslem předmětné novely bylo zpřesnění pojmu „jiné technické herní zařízení“, s ohledem na v minulosti existující výkladové problémy posléze vyřešené judikaturou soudů, přitom vyměřit poplatek za koncová zařízení bylo možné již na základě novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb., jímž byl zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, změněn.

19. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že platební povinnost nemohla žalobkyni vzniknout ani na základě samotné obecně závazné vyhlášky. Podle § 1 odst. 1 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 9/2010 Sb., o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení, se *„Touto vyhláškou stanoví sazby místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen "poplatek") na území hlavního města Prahy, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost poplatku, správa a rozpočtové určení výnosu poplatku“*. Citované znění § 1 odst. 1 OZV vychází ze zákonného zmocnění vymezeného v ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, podle kterého *„Poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství“*. Vznik a zánik poplatkové povinnosti je dále ve vyhlášce blíže specifikován v ustanovení § 3 odst. 1, kde se uvádí: *„Poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu“*. Vznik poplatkové povinnosti tak obecně závazná vyhláška v citovaném ustanovení váže na den uvedení povoleného zařízení „do provozu“ bez ohledu na to, zda se tak již stalo či stane, vyhláška se neomezuje jen na některá zařízení (nově uvedená do provozu), ale vztahuje se na všechna zařízení, tj. na všechna zařízení povolená a uvedená do provozu před i po účinnosti vyhlášky. S ohledem na ústavní princip zákazu retroaktivity připadá aplikace vyhlášky na zařízení povolená a uvedená do provozu před její účinností v úvahu nejdříve ode dne její účinnosti, tj. od 01.07.2010 – jde o nepravou retroaktivitu, která je podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu obecně přípustná (nález Ústavního soudu Pl. ÚS 53/10) a nastává v situaci, kdy *„sice nový zákon nezakládá právní následky pro minulost, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku, nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších předpisů“*. Skutečnost, že některé koncové terminály byly uvedeny do provozu před účinností obecně závazné vyhlášky, aplikaci vyhlášky

nevylučuje.

20. Výklad vyhlášky zastávaný žalobkyní, tedy že poplatková povinnost nedopadá na zařízení provozovaná před účinností vyhlášky, by pak byl navíc proti smyslu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, kterým je nejen příjem veřejného rozpočtu, ale i regulace těchto přístrojů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. [2 Afs 37/2013 – 26](#), ze dne 22.2.2017, sp.zn. 5 Afs 134/2016 – 95).
21. Námitku žalobkyně týkající se splatnosti místního poplatku stanovené v § 5 odst. 2 obecně závazné vyhlášky, kdy se dle jejího názoru jedná o platbu místního poplatku formou zálohy, soud neshledal důvodnou. Podle ust. § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích ve znění rozhodném, poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Ust. § 5 odst. 2 obecně závazné vyhlášky hl. města Prahy č. 9/2010 Sb., stanoví: *„Je-li provoz výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu povolen na dobu tří, šesti, devíti nebo dvanácti měsíců, je poplatek splatný ve splátkách, a to vždy poslední den druhého měsíce každého započatého tříměsíčního období ve výši odpovídající délce provozu v příslušných třech měsících.“* S ohledem na skutečnost, že zákon o místních poplatcích nevymezoval lhůty, ve kterých by měl být poplatek splatný a ani nestanovil pravidla pro jeho stanovení, pak určení splatnosti místního poplatku bylo plně v kompetenci obcí. Uvedené ustanovení upravuje formu placení poplatku ve splátkách, nejde o zálohu na daň ve smyslu § 174 daňového řádu. Záloha na daň je zajišťovacím institutem, stanoví se v případě, kdy daň ještě není známa a neuplynul den její splatnosti. Naopak místní poplatek byl v konkrétním případě obecně závaznou vyhláškou jednoznačně určen, způsob jeho platby stanovený ve vyhlášce směřoval k jeho faktickému vybrání, nikoliv k zajištění jeho budoucí platby. Určení splatnosti a způsobu placení poplatku podle předmětné vyhlášky pak probíhá ve fázi vybírání daní (hlava V, díl 3 daňového řádu), nikoliv ve fázi jejich zajištění (hlava V díl 4 daňového řádu).
22. Z výše uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2017

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu